Año II Granollers 16 Diciembre 1905. Núm. 82

LA GRACOLARIA

Periódico semanal

La Redacción no se hace solidaria de los trabajos firmados.
Insertense ó no, no se devuelven los originales.
Anuncios, edictos y comunicados á precios convencionales.

Redacción y Administración
CALLE DE CORRÓ, 9

Precios de suscripción

Trimestre, pago adelantado. . . . 1'50 ptas
Número suelto.. . . . . 0'15 „
Número atrasado.. . . . . 0'20 „

AFORISMES METEOROLÓGICHS DE CATALUNYA

Creyem que nostres estimats lectors veurán ab gust una exposició d'aforismes meteorológichs de Catalunya, acompanyats del corresponent examen analitich, demostratíu del gran temperament d'observació de nostres progenitors, sempre de dols recort, pels qui estiman la terra ahont s'ha gronxat son bresol, y quin cel els ha donat las més fortas impressions de la seva infantesa; tant si asporuguits han vist sintejarlo per lo llamp y retruny del tró, que trontollaba la negra nuvolada de la tempesta; com si en rebullenta nit d'istiu, y saturats de flayres, ratlladas per l'espurneig de la papa de Sant Juan, han vist parpallejar els estels que'l rublían,

Lo cel de Catalunya es un cel ben nostre. Lo blau intens que s'encaballa sobre las feréstegas gorjas del Pirineu, besant las neus de las altas serraladas, s'extén reflectant tans blans humits sobre valls y plans fins al mar, ahont ressurt un altre atzur, el del mar llati, niu d'enteniments creadors, lloca eterna d'artistas que s'ennaspren fins á las misteriosas alturas del fruir animich.

La tardor encaixa admirablement al nostre esser, per lo empeltment rebut de rassa vinguda de las terras de Gotland. Abdós elemens, climatológich y étnich, ens donan la catalana serietat, aqueixa melangía similar al *spleen* de las regions del Nort, sagell semblant á la gebrada. Per éll riem, estant seriosos, y si tenim una expansió d'alegría, al moment es frenada per forsa misteriosa: 'l primer impuls caústich del temperament llati, es soptadament regulart pel tremp ceremoniós del Escandinau, harmoniós maridatje del Etesi, que revolca las onas trangulosas del mar Jónich, ab las embestidas del Mals troom.

Las nostres bellas arts portan sempre enrredadas tradiccions de flayre hiperbórea, empeltadas desde las platjas del Báltich: per això la frivolitat es nostre capital enemich, tant, que hasta pasejant *fem un acte*.

El catalá casi may clou una riatlla: jamay la repateix. Barcelona que creix desenrotllanse per la fuetada d'un uniformisme sense solta, 's rebela contra 'ls motllos que se li imposan. Es forsada á tenir carrers arrenglerats, arbres en correcta formació, tiradas de casas ab la mateixa alsaria y las mateixas oberturas, com tiroyas de capsas de grills; pero en l'ornamentació ahont la seva voluntad impera, l'art s'aixampla y's vessa á bots y á barrals.

El parch carfit de cosetes, jamay será amich del poble, que sempre trepitjará 'ls seus quadros, sistells y paneretas, perque l'empipa veurer arbres, flors y plantas estudiant geometría, y que si una pussa ab delit, sigui estisorada pel butxí que la coll-trenca. Més s' estim l' escanyaulida clavellina y la mateta de pensaments que niuhan dintre d'un tupí, dalt d'un balcó tocant al cel, que las magnolias jugant á soldats y las flors fent geometría, desneridas y ab colors malaltissos.

L'urbe barcelonina es un condensador ahont s'afonyan totas las energías de la terra catalana, es lo correch ahont rodolan els nats desde 'ls escanallas del Pirineu fins al mar. Lo mateix s'hi ajoca l'empurdanés que'l cerdá, 'l del camp que'l de la ribera, 'l segarreta que'l vallesá; á tots recull per que desenrotllin la seva vilalitat, en proporció á la cultura y ardiment portats desde'l bresol: ella cova l'estol de catalans, que després s'enlayren, espandintse á reguitsells per tot lo món, ahont fan grillar la moneda afanyda, per retornar, al ponent de la seva vida, á la falda de la mare, quin calor misteriós els endulseix els bonys y avaranys d'un organisme ja capolat per lo trevall; y cosa admirable: 'l catalá pot adquirir terras, casas y bens per tot lo món, mes la fossana la té casi sempre á la sombra de la torre, quina campana va

La Gracolaria, 16/12/1905, p. 1 / Col·lecció de premsa i butlletins / Arxiu Municipal de Granollers

dringar al venir al món.

Moltes més cosas acudeixen á nostre pensa, mes es forsa retornar á la tasca marcada, á honor del temperament d'observació de nostres passats, cisellat en els aforismes meteorológichs que ens han llegat;

Quan Montseny porta capell
no't fiis d'ell. (Vallés,)

—

Si Sellechs porta capell
no't fiis d'ell. (Vallés.)

—

Quan lo Catllar porta capell
para la pluja ab lo clatell. (Caralps.)

—

Quan Munsan té capell
no't fiis d'ell. (Priorat.)

A l'Ampurdá tenen com á senyals de pluja la professó de Tosas, que es una faixa de núvols extesa desde'l mar al llarch del Pirineu fins á Tossas (Cerdanya); y l'anguila de Rosas, qu'es una faixa de núvols blanchs sobre las crestas del mateix Ampurdá.

Aquets aforismes comarcals quedan sintetisats per altres dos, comuns á tot Catalunya:

Boyra pels tossals,
aygua pels barranchs.

—

Boyra per las serras,
aygua per las terras.

Ells revelan clarament el cambi climatológich que patim, per la disbaratada talla de boscos y arbredas qu'un dia mamtellaban la terra d'Espanya. Avans, la sola presencia de nuvuladas sobre las montanyas, era presagi de pluja propera: avuy sols es indici d'un aument de vapor d'aygua á l'atmósfera, casi may senyal de plujadas. Per això dihen bé nostres ogriculcultors que cap senyal n'es bona, y avans hi pujavan de peus.

Y cosa notable; si las boyras demunt las serraladas eran presagi de pluja, nostres nays sabían bé que las boyras de las planas y fons de las valls, eran fitas seguras de bon temps:

Matí de boira,
tarde de sol.

L'observació es justíssima. Las boyres sobre las montanyas, si no son cumulars ó pallots esquinsats de tempestas ja passadas, forman sempre part de grans sistemas d'isobaras, gorchs ó basals propis de la dinámita atmosférica; mentres las boyras baixas coincideixen ab régimens d'altas pressions atmosféricas, quina caracteristica es la calma y repós del ayre.

L'aygua evaporada als rius, rechs y estanys trobant l'ayre més fret que la terra, torna visible, naixent una taca boyrosa, projecció exacta de la superficie líquida generadora, quina taca poch á poch s'aixampla, hasta mantellar camps y pobles. Altras vegadas, encara que rarament, la boyra naix per las fortas pressions dominants, que s'oposan á la expansibilitat del vapor d'aygua, quin mecanisme, unit á la perdua de calor que per emisió experimentan las sevas partículas, causa de perdua ó la seva elasticitat ó tensio, determina la formació de petits glóbuls líquits afonyats per acumulació, y com s'opera de dalt á baix, sembla que es un núvol que baixa, quan en realitat es que's forma en sentit vertical desendent.

Si persisteix la calma, persisteix la boyra, fins que per trovarse la terra ahont jau, dintre d'una pendent térmica, per la diferencia de caldejament solar entre dos encontradas vehinas, rellisca suament, ó bé s'aixeca enlayre si 'ls raigs de sol son prou potens.

Catalunya queda casi tota envolcallada per la boyra, quan al hivern domina sobre l'Europa central y meridional un régimen d' altas pressions barométricas, que permet la soldadura de las boyras del Ebre, Llobregat y Ter. Allavors l'espectacle es sorprenent: un mar cendrós y flonjo, ahont s'hi banyan com restingues, els pichs de las serraladas y els simals de las altas montanyas. El sol fueteja ab son raigs la planura boyrosa, que s'infla, ovirantse grops nuvolosos que tornan gegants de fum, que vogan borbolleijant sobre un mar acotonat, ahont la llum s' esbandeix desgranada en tots els colors del arch del cel.

Sobre'ls núvols hi han dos aforismes molt bonichs:

Al cel bassetas,
á la terra pastetas.

—

Cel á borreguets,
aygua á canterets.

Com els anteriors y per las mateixas causas, están desacreditats. Antany la presencia de cirro-cúmuls, sembrats com flochs de blanca llana, per ser formats de cristellets de gel, també eran qresagi de pluja propera; mes enguany no ha son pas, sobre tot si venen ó naixan en los punts del horitzo corresponents al mestral, tramontana ó gargal, y á la vega-

La Gracolaria, 16/12/1905, p. 2 / Col·lecció de premsa i butlletins / Arxiu Municipal de Granollers

da no tornan per agregacio núvols comulars, engendradors dels nimbos ó pallio-cúmuls, verdaders indicadors de pluja. Avuy 'l cel enpedregat de flochs de llana ó à borreguets, no es pas prou cert que sigui presagi de pluja, que sols es casi segura si venint els nuvolets de mitjorn, llaveig ó ponent, caminan tornantse cúmuls, y més en sota corren 'ls fracto-cúmuls, boyres esboijarradas, recaderas de la tampesta.

L' arch de Sant Martí ha inspirat un hermós aforisme:

Arch de Sant Martí al matí,
la pluja ja es aquí;
Arch de Sant Martí á la tarde,
la pluja ja es passada.

Aques admirable meteor queda format generalment per dos archs, un interior ahont s'hi veuhen tots els colors del espectre desde 'l moral al roig, comtats de dintre á fora: y un altre arch més ample y ab els mateixos colors, pero en ordre coutrari, ó sia 'l roig dintre, devant per devant de l'altre arch. Aquets colors de tons vius son deguts á las gotetas d'aygua dels núvols que refractan els raig de llum, sent prou á nostre objectiu saber que la condició indispensable per veure l' arch de Sant Martí, es que l'observador estigui de cara á la nuvolada y d'espatllas al sol.

Això conegut, es fácil demostrar la certesa del aforisme. L'arch al matí 'ns diu claramente que 'ls núvols son al ponent, y com totas las etmpestas corren sensiblament de llaveig á gargal, l'observador 's trova en lo camí que seguirán núvols generadors del arch de Sant Martí, sent segura la plujada. Al contrari, l'arch de la tarde 'ns diu que 'ls núvols, son al llevant, y per la mateixa rahó del del mohiment de traslació de las tempestas, l'observador 's trova al derrera de las massas de núvols, que no han d'avansar cap á n'ell, sino que mol aviat capbusaján al fons del horitzó, fentse impossible la pluja.

DIONÍS PUIG.

(S' acabará.)

NI MARE, NI MONJA

CUENTO VALLESÁ

(Conclusió)

En efecte, no 's feu esperar molt la acometida de la senyora María, á jutjar pel breu diálech que luego sostingué ab en Quimet y que nostres lectors compendrán desseguida 'l resultat definitiu dal mateix, sols dihentlos que ella 's quedá pálida, abatuda, verament estamordida y que éll estava nerviós, groch, ab l' ira al cos...

—¿Qué s' ha cregut vosté de mí?—deya 'n Quimet.—¿Qué per ventura 's pensa que he perdut los sentits? ¡No faltava sino aquesta, que á última hora hagués de ser jo qui carregués ab tanta presumpció! Senyora María, li prohibeixo terminantment la repetició de semblants proposicions, y si insisteix, pel seu gobern li dich desd' are: ja pot buscarse mosso.

—Pero home—exclamava tota temblorosa la senyora María—devegadas las cosas ben enrahonadas...

—¡Ni aixís! —interrumpé bruscament en Quimet.—Y perque vosté 's formi una petita idea de lo molt distanciats qu' estém, y per acabar d' una vegada per sempre, dech manifestarli que avants de consentir en això; que avants d' ilusionarme pera res; que avants de casarme jo ab la seva filla, prego á Deu que 'm tregui del mon primer. ¡Ni vull tanta maularía, ni ma conciencia pot ni vol ligarse ab tanta estupidés!

A pesar de tant rotunda negativa, la senyora María volía provar encare un' altre insinuació; més desistí de ferho al sentir un estruendo estrany al cap de l' escala, precedit de un esgarrifós crit que li posá la pell de gallina, y la feu correr més que depressa per averiguar lo succehit.

Efectivament; la senyora María no mal pressentí 'n va. A n' el mateix replá de l' escala trová estirada y sense coneixement á la pobre Elvira, que obsecada escoltant la conversa de la seva mare ab en Quimet, s' entrebancá ab sas propias faldillas al intentar baixar pera intervenir en la contienda dels dos, y degut á son esverament y á sa nerviositat manifesta, se 'n aná de clatell.

Las esclamacions y 'ls crits de la senyora María foren tant aguts, que fins 'n Ramón, delicadíssim com estava, s' aixecá del llit tot esverat, creyent que á lo menos s' enfonsava la casa. Mes se tranquilisá un xich al veurer de lo que 's tractava, encara que sens compendrer lo perill; puig cregué bonament que l' Elvira había sofert un senzill desmay, ja que entre la senyora María y 'n Quimet la habían trasladat ab una cadira al seu quarto. Y tant ho creya aixis, tant son bon cor l' apartava de la realitat, que dirigintse á la seva esposa, ab tó de reconvenció com per renyarla, va dirli:

—¿Perque habías de ferho això? ¿Perque habías de dirli á la noya? ¡Es clar, li haurás ensenyat aquella carta tan depressiva, la po-

La Gracolaria, 16/12/1905, p. 3 / Col·lecció de premsa i butlletins / Arxiu Municipal de Granollers

bre Elvira, tement un embarch, s' haurá esbarverat!

La senyora María per tota contesta va donarli una mirada tant horriblement despreciativa, que repercutint en lo cor sencible de 'n Quimet li feu venir las llágimas als ulls. ¡Sempre la bona fé s' estrella davant la tenacitat de un enginy maliciós!

No obstant, era precís fer tornar en sí á l' Elvira, mes veyentse impotents, 'n Quimet s' escabullí, escala avall á reclamar l' auxili de 'ls vehins y com un llampech corregué á avisar lo metje.

Per fí, ab la ajuda de tots y la eficacia de 'ls medicaments lograren reaccionarla per complert, y la quietut torná á regnar á n' aquella morada. Sols era lo metje 'l que 's mostrava inquiet, qui había ordenat ja á l' Elvira que inmediatament se fiqués al llit y cridant apart á la seva mare, va prevenirla del resultat fatal que podría portar tal cayguda, reclamant, per descárrech de sa conciencia, una consulta ab un' altre company de professió.

La senyora María 's prengué aquesta oportuna abvertencia tant malament, que á no esser la gran cordura del metje, á bon segur que també l' hauría despedit á caixas destempladas.

—¡Ahont es vist!—murmurá per si la senyora María—¡Ja tenen rahó que ab un arbre caigut rothom y fa llenya! ¡No faltava sino aquesta: que tot un senyor Doctor, y á las mateixas barbas mevas, se atrevís á difamar l' honradés inmaculada de la meva filla.

Resoludament, y sense intentar esbrinar lo més minin detall que pogués orientarla, hasta no mes que pera destruir la acusació facultativa; tant confiada, com si res hagués sentit, entrá al cuarto de la noya á fí de veurer si entre las dos lograven 'l medi d' aplacar la negació de 'n Quimet y resoldrer l' embrollament del casori.

L' Elvira, per la seva part, també prevenía una determinació, si be mes grave y totalment oposada á las maquinacions de la seva mare; puig ja estaba cansada de servir de burla y d' escarni de tots los promesos que había tingut, y per lo tant, s' imposava un cambi radical absolut á la seva manera de viurer. Aixi es que, fent un esfors suprem, tal volta l' últim, renunciá á totas ilusions; comprengué lo ficticia que era sa passió amorosa; veya fallidas sas aspiracions ja avants de concebir l' esperansa... y determiná ferse monja.

¡¡Monja!! ¡Com si per ingressar á n' aquesta institució, que deu esser sagrada, fos precís haber rebut avants los desenganys més crudels! ¡Com si la conciencia no hagués de respondrer devant de una Superioritat Omnímoda! ¡Com si la superstició hagués d' anular la sublimitat de totas las cosas! ¡Com si la grandiositat de un ideal pogués aquilatarse ab una relligiositat mentida! Més... continuem nostra tasca ab la mateixa senzillés que la hagém comensada, ó siga anotant las principals sensacions que trovem en lo curs de nostra relació, y anem ja á son fi, escudrinyem son desenllás.

A la senyora María li caigué l' ánima als peus al enterarse per sas propias orellas de la revelació que acababa de ferli la seva filla; y, com á proba de que no li sentim aversió ni 'ns mou cap rencunia en contra d' ella, reconeixem paladinament la justificació de la seva alarma. ¿Y com no, si semblant paraula en boca de l' Elvira era la retractació mes gran de tota sa vida? Ella que sols era cristiana perque al batejarla li habían tirat aigua beneyta al cap, no perque sos actes ho acreditessin; puig tota sa vocació consistía en lo rutinarisme de assistir los diumenjes á l' iglesia y encara ab devoció fingida, ja que la interessaban més los galanteigos del novio que la solemnitat de la Celebració; ella que tot son anhel se cifrava més en lluir cosas que ni eran sevas que no en captarse las simpatias de sos convehins ¿podría donarnos un exemple de pietat sumissa, acatant ab fé y entussiasme las prácticas quotodianas del claustre? ¡No! Y com que de tot aixó n' estava ben convensuda la senyora María, d' aqui que comensés per posar mes atenció que de costum ab la conversa que sostingué ab sa filla, pero importunantla ab preguntas que sols lograren fer un lío y separarse llastimosament de la questió capital, ja que totas ellas eran amanidas á averiguar si la caiguda de l' escala podía haberli trastornat lo judici...

L' Elvira comensá per neguitejarse y á donar provas de un mal estar estrany; ab pochs moments cambiá 'ls colors diferentas vegadas. La senyora María, aterrada, no feya més que anar de un cantó al altre de l' habitació, com si ab son desespero hagués d' aliviar los sufriments de la malalta. Las vehinas tornaren á acudir y ab solicitut carinyosa procuraven calmar l' excitació de tots, interí arribava 'l metje... Més la enfermetat aumentava son rigorisme implacable y l' Elvira era presa de una serie d' accidents que á cada instant feyan temer més per sa existencia.

En Quimet, d' acort ab la senyora María, aná á buscar á la Tuyetas, enterantla de la novetat y sa rapidés, y de pas entrá á la Parroquia á reclamar los auxilis espirituals.

Inútil es dir que tant los uns com los altres

La Gracolaria, 16/12/1905, p. 4 / Col·lecció de premsa i butlletins / Arxiu Municipal de Granollers

s' esmeravan en buscar alivio pera la pobre Elvira; pero quan més atrafegats estavan fent conjeturas é ideant la manera de reprimir son excessiu dolor, esclatá ella ab un crit tant fort que omplí d' esglay á tots los presents y 's quedá quieta, inmóvil, ab los ulls oberts, com si sa mirada desafiés á n' els que la rodejavan y volgués aixís allunyarlos perque no descubrissin sa presa... A n' aquest moment arrivaren lo metje y sacerdot pera auxiliarla, més fou inútil: l' Elvira ab una de sas grans convulsions, havia entregat ja l' ánima al Cel, al mateix temps que sas entranyas llensavan á la terra lo producte inanimat de sa baixesa...

L' estupefacció fou general. No obstant, la senyora María, ab un arranch de bilis nerviosa, encare se sentí ab pro forsas pera dirigir una mirada interrogadora á n' en Quimet, com demanantli comptes de lo que succehía; més aquest la sostení tant vivament y ab tanta enteresa, que ni necessitat de dir paraula tingué, obligant á la seva mestressa á abaixar los ulls y buscar refugi ab las demés personas que hi había á l' habitació.

—¿A qué venen aquestas miradas tan significativas?—preguntá ab veu baixa y mitj recelosa la Tuyetas á n' en Quimet.

—Després satisfaré cumplidament la teva curiositat—li contestá ell ab lo mateix tó.—Are sols es hora de pensar ab tanta desgrable, y, sobre tot de compedirte de aquesta pobre dona, que 'n mitj de son infortuni no sap pas lo que 's fa.

Lo pobre Ramón se quedá tant esmaperdut que hi hagué nessecitat de retornarlo dos vegadas; després de lo qual y passada la primera impresió, lo metja certificá la defunció de l' Elvira segons dictamen ja esposat anteriorment á la senyora María, y, 'l capellá resá la Oració dels Difuns. A continuació, acompanyat de tots los circontants que ab sas llágrimas als ulls mostraven lo condol que sentian, digueren unas absoltas pera l' descans etern de la seva ánima, y més tart son cadavre era trasladat al Cementiri, rebent cristiana sepultura, y dipositat dintra un modern nínxo que costejat per sas amigas á instancias de la Tuyetas, perpetuá sa memoria.

Passats vuyt días, la decoració 's cambiava per complert. Los acreedors, en lloch de amenassas, donaven facilitats á n' en Quimet pera reorganisar lo negoci, posantlo al frente de la botiga. La senyora María había desaparescut com per art d' encantament sens deixar ni rastre da sas petjadas, essent infructuosas quantas averiguacions se feren pera trobarla. Lo pobre Ramón, sol, abandonat, assentí molt gustós en traspassar l' establiment, mediant poguer satisfer tots los seus compromisos, y deixar així á salvo son honor. Y en Quimet, ab lo coratje que dona una ardorosa esperansa, adelantá son casament ab la Tuyetas, el qual tingué lloch, transcurreguts breus días, á l' Iglesia Parroquial del poble, entre las aclamacions de sos convehins y la complacencia de la familia tota.

Com á final devém manifestar, que lo que es en Ramón, no sols curá de sa malaltía, sino que may més se vegé postergat per ningú, vivint en companyía del matrimoni com si fos son pare verdader ab la pau y la calma mes armoniosas, hasta que, com tots los mortals, y pera pagar son tribut corresponent á la Naturalesa, Deu lo cridá á sa mansió després de haberli donat una vellesa plena de satisfaccions, per las deferencias que ab ell guardaren tant, lo simpátich Quimet, com la carinyosa Tuyetas.

En quant á n' en Tonico... com ningú vá molestarlo pera res, sens dupte continuá buscant altres oportunitats pera poguer causar novas víctimas.

FELIU ESTAPER.

Granollers Novembre 1905.

¡SOLA!

En una estancia sombría
Débilmente iluminada
Por la luz de una bujía,
Hay una mujer sentada
Junto á una cuna vacía.
Entre sus brazos reposa
Tierno retoño inocente,
Cuya existencia preciosa
La pobre mabre angustiosa
Cercano final presiente.
El niño gime acosado
Por la fiebre devorado,
La madre llora y se afana,
Y el viento mueve agitado
Los vidrios de la ventana,
Noche horrenda, obscura y fría,
Noche de aterrado invierno:
Lluvia torrencial caía
Y por doquier se cernía
La tristura del averno.
Así las horas pasaron;
Y al despuntar la alborada,
Las sombras se disiparon,
Y un cadáver encontraron

La Gracolaria, 16/12/1905, p. 5 / Col·lecció de premsa i butlletins / Arxiu Municipal de Granollers

Y una mujer desmayada.
Y en el valle y en la sierra
Descorre la luz el velo
Que la realidad encierra:
¡Un día más en la tierra
Y un ángel más el cielo!!

S. REAL DE LARA.

CLAROR D' ESTELS

CROQUIS

Ulls trasparens que parpellejan ab pausa; somrís de melangía; creguda posessió de lo inconscientment abstracte, y color de cel matinal lleujerament emboirat que fa un tot indefinit com el somriurer d' un ángel.

* * *

Convenciment de lo irrealiseble; esllanguit y llarch mirar ab penetració;abatiment cansat per l' análisis de la realitat; somnis de fermesa; meditacions crepusculars y lleuger concepte de lo fictici constituint un tot d' existencia visionaria.

* * *

Complasencia del viurer; fe ab els «debers»; negació sistemática de la voluntat; aspiracions de millorament basat en l' evolució; repós cercat per l' asperó del neguit d' un demá, y consagració espontanea del Deu de l' inmensitat, es astre de claror somorta.

* * *

. . . . . .

Constelació: «societat».
Órbita á segnir: «la rutina»
(claror negativa: «la veritat»)

S. BAVÍ BRACÓNS.

PENEDIMENT

Molt he pecat en la terra,
pero molt també he sofert;
si l' ánima al cel s' envola,
pendrá á Deu per son confés.
Así que mos ulls van veure
l' ampl' espay del firmament,
ma mare en lo llit malalta
donava 'l susper darrer.
Y trémula, á lo meu pare
contan deya ab trista veu:
—"Sols á tú te l' encomano;
Deu te donga un bon acert." —
Prou va fer lo que podía;
pero 'l dol fou més fort qu' ell,
y al poch temps va abandonarme
per juntarse ab sa muller,
¡Pobre mare! Quántas voltas
corsecat pel sofriment,
davant de ta sepultura
he pregat que 'm matés Deu!
Y al veure que no atenía
ni á mas queixas ni á mos prechs,
he fet bullir dins la pensa
los més negres pensaments!...
Per ço avuy ple de recança
cerco la llum de la fe,
y ab llágrimas vull borrarne
los pecats que jo he comés.
Febrós, he duptat de tot,
d' aquest mon, de mi mateix;
y fins ¡lo senyó 'm perdoni!
m' he rebelat contra d' Ell.
Com l' home més despreciable
he viscut fins fá poch temps,
y ara, que la mort s' acosta,
neix en mí 'l remordiment.
Sense fills que m' aconhortin,
sense pares ni muller
vaig pel mon, y quan me miro
fins tinch pó' de mi mateix!
Los ulls m' ixen de las concas,
l' esperit ja mig mort es...
si vull caminá, ensopego;
tothom fuig del costat meu!
No trovo ja en eixa vida
qui 'm vulla doná un consell:
los bons amichs se m' allunyan,
jo m' allunyo dels dolents.
Quan me fico dins la esglesia
y aflijit contemplo á Deu,
tots me miran de tal modo,
qu' astorat fujo corrents.
Malmenat per l' amargura,
ni sé lo que tinch de fer:
Anima pel fanch tecada
del pecat, lo vol reprent...
Puig si Deu may abandona
al qui espera y creu en Ell,
també á tu 't dará la gloria
lo plor del penediment.

ENRICH FRANCO.

La Gracolaria, 16/12/1905, p. 6 / Col·lecció de premsa i butlletins / Arxiu Municipal de Granollers

CRÓNICA

La simpática é importante «Biblioteca Popular de *L' Avenç*» ha dado á luz el número 48 de su colección.

Titúlase el volumen *Portugal artístic,* resumen de unas conferencias dadas en el Ateneo Barcelonés por su autor el conocido literario D. Ignacio de L. Ribera y Rovira.

Resulta interesante no solo el contenido sino además por tratarse de una región hispana, aunque no lo sea políticamente, tan desconocida en la mayor parte del mundo intelectual español.

Tanto su autor como la empresa editora han prestado un excelente servicio á la literatura.

Véndese el volumen al ínfimo precio de 50 céntimos.

Hemos leído en La Vanguardia del 12 corriente que D. Magin Venancio Cervera, Geógrafo y Naturalista, proyecta un viaje alrededor del mundo á pie y sin dinero.

Dicho joven lleva hechos ya varios viajes, entre ellos, uno de 25,000 kilómetros, el cual empezó en Vela (África) atravesó el África por Air, Dreser á Mozambique y de allí embarcó para Calcuta (Indias Inglesas) remontándose hasta Behermk.

Sabemos por el propio excursionista que saldrá de Barcelona el 1.° del próximo Enero y que el primer pueblo de descanso será este.

Le auguramos un aprovechado viaje, que además de enriquecer su talento natural para tales excursiones científicas, prestará desinteresados servicios al comercio y á la patria.

Muy feliz viaje le deseamos.

Aun que no tengamos diputado todavía, nos ha servido de vocero de este distrito, el diputado qor Figueras Sr. Salvatella.

El diputado por Figueras ha pedido al Gobierno una inspección en los asuntos administrativos de este Ayuntamiento, y el Ministro de la Gobernación ha ordenado la solicitada inspección.

Participamos á nuestros lectores que se encuentra en ésta, el viajante de la casa Sres. Sucesores Manuel Soler, el cual sirve todas las obras de su catálago á plazos, haciendo al propio tiempo artísticos regalos.

El indicado viajante D. Magin Venancio ha nombrado único y exclusivo representante de su casa al impresor de este semanario D. Francisco Cucurella á quien deberán dirigirse los encargos y pedidos para la citada casa editorial Soler.

En los círculos políticos y en los que no son políticos, se habla mucho estos días sobre el resultado del acta de diputado de este distrito.

A lo que parece pronto veremos si nos dejan tener diputado ó si debemos continuar en los limbos ó sea sin representante.

También se hacen calendarios sobre quien reaerá el nombramiento de alcalde.

Dos son los nombres que se citan, y los dos calificados, por los que entienden en eso, de probables.

Según se dice se han reunido algunos concejales con algunos de los que han de tomar pesesión en el próximo Enero, para tratar de proyectos sobre la marcha política y administrativa de esta localidad.

¡CROMOS, CROMOS!

Gran y variat assortit per las festas de Nadal,en la imprempta de aquest periodich.

PREUS ECONÓMICHS

Imp. Cucurella.—Granollers.

La Gracolaria, 16/12/1905, p. 7 / Col·lecció de premsa i butlletins / Arxiu Municipal de Granollers

ANUNCIOS

PARA VENDER

hay una bodega con todos sus accesorios incluso el vino en existencia. Da para vivir dos personas. Pueblo vecino á ésta.

Informes en la Imprenta de este periódico.

J. VIDAL Y JUMBERT

Fulls del meu album

PREU 2 PESETAS

PUNTS DE VENTA: Feliu Estaper, Sumeras 2, Imprempta d'aquest periodich

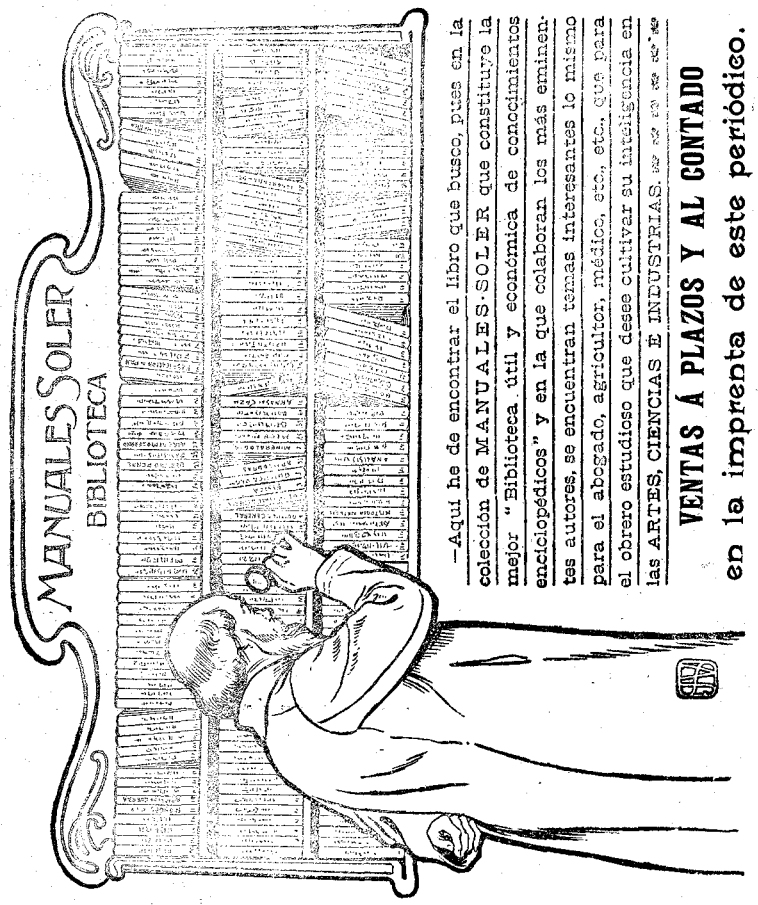

La Moderna

ZAPATERÍA DE **JOSE CASANOVAS**

PLAZA DEL GANADO, 6

Frente al Café Nuevo

GRANOLLERS

ESPECIALIDAD EN LA MEDIDA

IMPRENTA

DE

FRANCISCO CUCURELLA

CALLE DE CORRÓ, 9.- GRANOLLERS

Impresiones de todas clases como tarjetas, sobres, papel para cartas, prospectos, facturas, talonarios, programas, menús, participaciones de casamiento y bautizo, esquelas de defunción, revistas, periódicos, etc.

Especialidad en trabajos á varias tintas.

La Gracolaria, 16/12/1905, p. 8 / Col·lecció de premsa i butlletins / Arxiu Municipal de Granollers